

CAO News 5

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 4, číslo 5

Květen 2002

SPLNĚNÝ SEN..

Gaston
RÉbuffat

„Chvíli jsem jen
tak stál a vnímal
tu nádheru.

Cítil jsem radost,
která vyvěřala
z mého
trénovaného těla.
Můj sen se splnil.

Byli jsme sami
dva v kolmé
stěně...”

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Zludračení kmeti z CAO Děčín – stížnost na chování příslušníků C.A.O.
- ✓ Co nového ve skalách na Chomutovsku.
- ✓ Olympijský šplh ve Varnsdorfu
- ✓ Pokažené Velikonoce na pískovcových skalách
- ✓ Střípky
- ✓ Krátce z domova
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Čeká nás a další...

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára

Předseda CAO Děčín

Dubnová členská schůzka proběhla 3.4.2002, v restauraci Za větrem. Podívat se na nás přišel klan Nehasilů (Zuzka, Vláďa, David) a Jirka Svoboda.

Program byl následující:

- CAO News č.4
- Rozdání členských průkazů ze snad už poslední doobědnávky
- Cyklistické časovky na 100 km a do vrchu (Miščíková, Uher)
- Změna termínu květnové členské schůzky na 15.5. (státní svátky, zájezdy do Alp)
- Zabilkův sraz v Labském údolí 17.-19.5. Pozvánky jen po internetu, organizace.
- Nabídka zájezdu do Meteory (HOSPUL)
- Jižní stěna Dachsteinu (Chára, Vaishar, Bělina, Švajgl, Málek)
- Upřesnění cesty do Paklenice (Štěpán, Uher)
- Různé (nová kniha na Jeptišku, výstava fotografií v Sokolím hnízdě ve Hřensku, panoramatická mapa Labáku, zřícení masivu u Dogy v Tisé, nové cesty, povídky o Eigeru atd, atd.)

Schůzky začala malinkým organizačním zádrhelem – Petr Kočka na nás čekal „U Řezníků“... (*Minulá schůzka se konala U Řezníků, Petr na nás čekal pro změnu Za větrem. Tak fungují pověstné Murphyho zákony. Z adresáře elektronické pošty mi zřejmě vypadla Petrova adresa, takže musel mít pocit, že si z něj utahujeme. Ještě jednou se omlouvám.*) Pak už se mohlo začít dle programu.

Duben byl pro náš oddíl docela naditý. Hned zkraje odjel Pavel Pavouk Černý do Francie (s Pítrsem Laštovičkou a spol.). Počasí však tentokrát lezcům mnoho nepřálo - na Francii bylo dost chladno.

Karel Bělina skončil své dobovatelské úsilí v Ostrově s nohou v sádře. Vedoucí úlohu musel na čas převzít Michal Švajgl.

Cyklistické časovky byly poznamenány téměř nulovou účastí z CAO Děčín – vše zachránila jediná žena v závodním poli – Jirka Miščíková, která se také podělila s Jardou Uhrem o organizační jarní části.

„Stará parta“ vyrazila za lezením do Krušných hor. Část pak sbírala lezecké skalpy na pěkných skalách Rindsmuerfelsen, okolních boulderech, či na Jižní věži, druhá část vše jistila ve Vysoké Peci v hospodě.

Samozřejmě se lezlo v našich „domovských“ oblastech v Labáku, Ostrově, Tisé, Rájci či Bělé, několik výpadů bylo podniknuto i v méně atraktivních skalách např. u Drnovce.

V dubnu jsem ovšem také obdržel od Filipa Křivinky **písemnou stížnost** na chování dvou plnoletých členů CAO Děčín. Stížnost byla nadepsána Zludračení kmeti z CAO Děčín. A to jistě není důvod ke spokojenosti...

Obsah tohoto písemného „*upozornění*“ si, stejně jako ostatní zprávičky z dění v regionu, přečtete dále v listě.

Good Climbing Adventure and Outdoor!

Příští oddílová schůzka CAO Děčín se bude konat ve středu 5. června 2002 v restauraci Za Větrem v Děčíně Škrabkách od 18.00 hodin.

Jednoho jarního dopoledne dorazil na můj redakční počítač E-mail, který ihned upoutal mou pozornost. V jeho předmětu totiž stálo kouzelné slovní spojení: **ZLUDRAČENÍ KMETI Z CAO...**

VÁŽENÝ PANE CHÁRO,

POSÍLÁM VÁM PŘÍSPĚVEK DO CAO NEWS O ZAHRAŇIČNÍ ČINNOSTI VAŠICH ČLENŮ.

DĚSÍM SE JE JEŠTĚ JEDNOU POTKAT...

S POZDRAVEM FILIP KŘIVINKA(0737) 755 663
V ÚSTÍ NAD LABEM, 5. DUBNA 2002

Netrpělivě a s neblahým očekáváním, co se kde přihodilo, jsem otevřel attachment a četl:

Zludračení kmeti z CAO

Děsím se je ještě jednou potkat...

FILIP KŘIVINKA
ÚSTÍ NAD LABEM

Vážený pane Cháro,

o velikonočním víkendu jsem vyrazil s přáteli do Frankenjury. V sobotu jsme zamířili na oblíbený Weissenstein, kde se shodou okolností pohybovala i skupina lezců z CAO Děčín. Identifikoval jsem je podle bodrého strýce, řekněme kolem padesátky, který si dopřával odvaz v pirátském šátku a v motorkářském T-shirtu, zřejmě potají uloupeném v šatníku syna pubescenta. Podotýkám, že příslušnost k CAO jsem si ověřil přímo dotazem u něj samotného. V následující horror story mu budu říkat Motorkář.

Zmíněný muž vytvořil dvojku s přibližně stejně starým druhem, kterého bych, soudě podle jeho důstojného vzhledu, tipoval, když ne na metodika oddílu, tak minimálně na starého horského vlka.

Pobyt v Mecce německého sportovního lezení oba nestory povzbudil k pěkným sportovním výkonům a sbírali cesty jak Indiáni skalpy. Šli do toho s takovou vervou, až jim pravděpodobně vysadil mozek.

Přišli pod cestu ve střední části stěny, která má dvě varianty. Obě jsou onýtované, vedou velmi blízko vedle sebe, ovšem sbíhají se v JEDNOM vrcholovém jištění. V pravé variantě jsem tou dobou dobíral svoji přítelkyni.

"Kudy se to tady leze? Asi tady vlevo," spekuluje Motorkář.

"Ale cesty se nahoře sbíhají," poznamenávám nesměle, doufaje, že dvojka ctihodných pánů počká, až dolezeme.

A to už to Motorkář hrne nahoru levou verzí.

"Věšet se do štanďu, kde je jiná dvojice, může napadnout jen pitomce," říkám si, ale věřím, že skoba vydrží.

K mému nemalému údivu Motorkář dokonce nezapíná své lano do prasečího ohonu vedle toho mého, ale cvaká jej do vlastní expresky. Škoda, naše špagáty se mohly sblížit a vzájemně vytřít.

Cestou dolů pirát málem skopne moji přítelkyni, již to pochopitelně rozladí. Co se nepodaří jemu, dokoná jeho kolega. Ten cestou odsedne, hodí pendla, nabourá do mého děvčete a už se špagáty motají.

Po tomto extempore se už seladoni uklidní a nechají nás cestu v klidu dolézt. Upozorňuji je ovšem, že tento hrubý

prohřešek proti bezpečnosti lezení nemohu nechat bez odezvy a že se s ním obrátím na tiskový orgán vašeho oddílu a na vás samotného, což nyní činím.

Na závěr bych chtěl podotknout, že podobných situací (např. že si někdo přicvakne expresku do nýtu u cesty, kterou právě lezete, protože v té sousední nemůže a prasí to lehčím místem) jsme zažili ten den na Weissensteinu celou řadu. Vaši hoši měli jen smůlu v tom, že jsem je poznal podle vašich velmi pěkných internetových stránek.

Žádám vás tedy, abyste tyto rozpumpřikované kmety umravnil, skoučoval, dal jim za trest opsat Procházku a Schuberta a nechal znovu absolvovat testy na horolezecký průkaz.

Příjemnou normalizaci a konsolidaci CAO plus poučení z tohoto krizového vývoje přeje a je s pozdravem Filip Křivinka.

- - -

První ze Zludračelých kmetů se mi do rány nachomejtl právě Petr Zippich Štěpán alias Motorkář. Písemné udání, chci říci upozornění, rozhodně neberu na lehkou váhu, a proto Motorkáře pod hrozbou pořádného škrálopupu na jeho kádrovém posudku žádám o jasné vysvětlení jejich nevhodného chování v Mekce climbingu. Zde je Motorkářovo vyjádření:

Milý kamaráde ze skal Filipe Křivinko.

Vítám Tě mezi dopisovateli CAO News. Po přečtení Tvého dopisu, který přišel do naší redakce, jsem zajásal. Z netu mi do klína spadl super článek o tom, jak dva zludračení kmeti slanili přes slečnu. Trochu mě to sice připomnělo hlášení z neblahých let sedmdesátých, ale jsem stopro přesvědčený, že to byla jenom má mylná domněnka. Vždyť když já jsem si už ovazoval šátkem plešovinu, Ty sis hrál v uhláku na horníka.

Motorkářské triko, ať se propadnu do západního Německa, jsem opravdu neuloupil synovi, ale koupil v sekáči za čtyři pětky, líbilo se mi. V teplákách s dírama na zadku a v kostkované flanelce se mi lézt nechce, opravdu.

Tvá přítelkyně byla rozladěná už když přišla pod stěnu. I bodrý strýc kolem padesátky, (musím na sebe prásknout, že spíš kolem šedesátky), když očima sjede pěknou kočku, pozná hned která bije. Valit to dva staříky, to by bylo nefér, no uznej Filipe.

Moudrý člověk se umí podívat na věc z více hledisek a ví, že každé hledisko má svoji pravdu a rozhodovat jednoznačně mezi hledisky je věc prakticky nemožná. Mít odvahu přiznat své chyby – to přináší jisté uspokojení. Nejen že to vyčistí atmosféru viny a obhajob, ale často pomůže vyřešit i problém chybou vzniklý.

Za třicet osm let (to je hrůza, co?!) užitých ve skalním světě mám zkušenost, že lezci kteří na sebe sočí, sejdou-li se ve skalách, začnou se na sebe usmívat.

Přeji Ti hodně pěkných cest a ostré pero.

Čau Motorkář

Ahoj Jirko!

Trošku jsem se nechal inspirovat Standou Emingrem, který vždy za rok sumarizuje, co nového se u nich ve skalách urodilo. My jsme teď vydali druhé vydání průvodce a tak jsem udělal totéž, akorát za období mezi těmito edicemi, čili dvouletku. Týká se to skal které spadají více či méně do působnosti našeho okresu a hlavně cest, které jsme plodili my Horoklubáci. Takže pokud uznáš za vhodné, hod' to do éteru - na papír. Také ti posílám dvě tématické fotky - Škodiči v akci. Měj se a Horám zdar!

Leonardo da Svinchi

Co nového ve skalách na Chomutovsku?

Milan Svinařík
Horoklub Chomutov

Tak tu máme druhé vydání horolezeckého průvodce po nepískovcových skalách severozápadních Čech. V čem je nový, oproti první edici, kterou jsme do oběhu vrhli na podzim 1999? Na první pohled je to tvrdá vazba s fotkami krušohorských skal na zadní straně obálky, a také trošku ztloustnul za ty dva roky. Není divu, vždyť přibýlo nemálo cest i skalních oblastí.

Popravdě řečeno, očekával jsem, že se po prvním vydání průvodce s prvovýstupy v masovém měřítku přestane. Kupodivu nestalo se tak. Touha nalézat nové směry u některých „Škodičů“ hluboce zakořenila a u některých nabyla až patologického charakteru. Nepřímým důsledkem je druhé vydání výše zmíněného průvodce, které je momentálně v prodeji v lezeckých krámech na severu Čech.

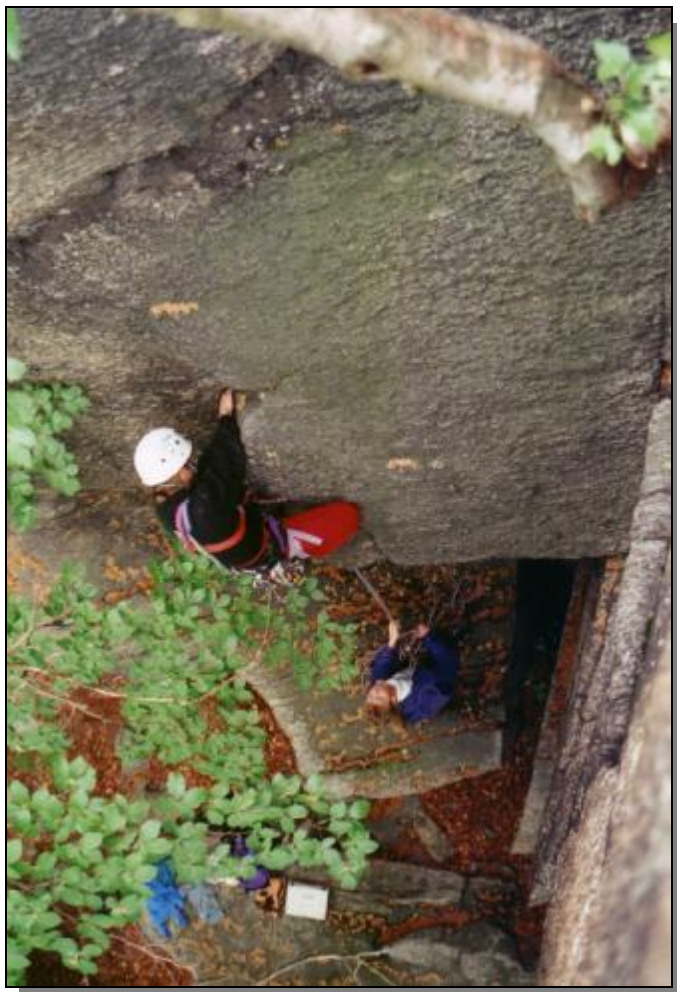
V následujících řádcích se pokusím stručně sumarizovat novinky ze skal, které máme (Horoklubáci-Chomutováci) na svědomí od prvního vydání průvodce. O mnoha prvovýstupech vím jen z doslechu, o některých nevím vůbec a zmapovat činnost naší velmi plodné kvakerské sekce je pouhá SCI-FI.

Krušné hory

Začátek sezóny 2000 odnesla Jižní věž na Jedláku, kde jsme s bráchou a Bětou přešli dnes již známou cestu „*Na plný pecky 7*“. Následující den na vedlejší kopci na Jezerce padla 25 dlouhá brutální spára s příznačným názvem „*Surová 7/7+*“, jež zdobí Jezerní stěnu (nejlepší lezecký útvar na Jezerce). Tento krátký výpad předznamenal další zájem o Jedlák, Jezerku a Krušné hory vůbec. Důkazem je naše květnová návštěva na Jižní věži na Jedláku, kde jsme s Letošem, Chosém a Marjánou udělali velmi pěkné dlouhé stěnové linie „*Cesta za oceán 6+*“ a „*Varianta Skyhooking 6+*“.

V červnu jsem opět oťuknul Jezerní stěnu a výsledkem je cesta „*Bratrokrádež 6+*“. Brácha se k ní moc neměl, tak jsem mu ji prostě vyfoukl. Při prvním ročníku Baltazar Cup v červenci téhož roku jsme se vrátili pod Jezerní stěnu v silnější sestavě (Chosé, Kopejtko a já) a výsledkem je cesta „*Celá nakřivo 8-*“, kterou nám však musel dolézt Kopejtko, jelikož to pro nás bylo příliš velké sousto. V tentýž měsíc jsme rovněž na téže stěně přešli staré hákovačky Ranvej 7 (Chosé) a Hansova spára 6 (já). Kopejtko si zde rezervoval nejextrémnější část stěny a rozdělal sportovní cestu - projekt,

kteřý se bude zřejmě pohybovat kolem 9 stupně. Pravděpodobně je to první sportovní cesta na Jezerce (dělaná shora).

Jedlák, Jižní věž – Cesta za oceán 6+

Kromě výše zmíněných cest vznikly v Krušných horách v průběhu roku spousty boulderů a kvaků, jež má na svědomí naše kvakerská sekce pod vedením Párka.

Tady je na místě vnést trochu světla do temných sítí kvakerských. Většinou se jedná o krátké sólo-cesty do 4. stupně obtížnosti ale...! Charakter cest povětšinou vystihuje jejich název. Např. „*Hlinomaz*“, *Prasolez*, *Humózní, atd.*“ Takže mnohdy není na škodu pracovní oděv, pracovní obuv (nejlépe holinky), motyčka, hrabičky, sekačka od Mountfielda, pila (Husquarna) a jiné rekvizity. Pozor, některé cesty jsou extrémně nízké! Obtížnost boulderů záleží na tom, kdo je dělal. Třeba Meko mi na poznámku, že umí počítat jen do čtyř odpověděl: „*Ty vole, vždyť je to v lese, to nemůže být šestka. Kdyby to byla šestka, mohl by ses začít bát a spadnout. Tak je to jen 4+, né?*“ Tak vznikla MLK – Meko lesní klasifikace. Párek umí počítat do 5+, i když párkrát jsem i šestku viděl a musím říct, že jeho klasifikace sedí asi nejlépe. No a kapitola sama pro sebe – Kopejtko. Závodní chrt občas dá i 7-. Ale že spadnete z jeho šestky se bát nemusíte, protože se ani neodlepíte od země. Na to vezměte jed.

Tím jsem vám chtěl taktně naznačit, že Fred Nicole by si na našich boulderech asi blahem nechrochtнул a tak pokud nejste recesisté anebo kochači, radši naše bouldery vynechte. Ještě by vás mohla na těch ošipkovanějších suťoviskách kousknout zmije a sami dobře víte, že sérum není dnes k máni.

Rok po té během sezóny 2001 se v Krušných horách dělaly cesty jak na běžícím pásu. Dokonce i několik nových skalních minioblastí bylo vyhrabáno z mechu a listů. Letoš a já jsme v dubnu udělali v několika vlnách kobercový nálet na opomíjené Kálecké skály, kde místy 15m vysoké stěny provokativně zely prázdnotou. Vytvořili jsme zde spoustu dlouhých logických linií. Z těch nejlepších stojí za zmínku: „*Utrpení mladého Dvořáčka 6+*“, „*Cesta po kýlu 6-*“, „*Ročník 1998 6+*“, „*Stržená 6-*“.

Stará láska nerezaví a tak se Jižní věž na Jedláku také dočkala přírůstku. Brácha a já jsme v září vytýčili v severní stěně téměř ideální direkku „*Superskyhooking 7-*“ Za zmínku stojí také esteticky přitažlivý obelisk (5-ti metrový balvan) za Jižní věží, na který jsme s Párkem vybojovali poctivou mikrocestu s mizerným dopadem „*Obelisk 6+*“

Nejbližší (pro mě) kvakerská oblast – Zámecká obora dostala na podzim svůj první nýt. Na Trampské skále jsem totiž za vydatného pořvávání houbařů přehlemzнул krátkou krystalovou plotnu a tak vznikla cesta „*Houbařská 7-*“.

Skály nad Vysokou Jedlí jsou novou skalní minioblastí, kterou jsem objevil na jednom cykločundru. Podle mě je to kolmá hlína, avšak s nádhernými rozhledy do českého vnitrozemí. Vrchní kvaker Párek s Atomem se do této oblasti zamilovali a mluví o ní v superlativech. Výsledkem je mrak boulderů a zejména úctyhodná nebezpečná cesta „*Cinkání prstýnku 6-*“. Nechápu, jak to mohli přelézt a nezřítit se s celou skálou do údolí.

Samozřejmě že v průběhu roku vznikla opět pěkná parta boulderů (tím myslím i krátkých lehkých cest) po všech šutrech Krušnohoří jež má na svědomí opět naše kvakerská sekce. Tentokrát však pod vedením Letoše, který nekompromisně svrhnul kvakerského krále Párka. Mimochodem, Horoklub dokonce uvažuje o vydání zákazu vstupu Letoše na hřbitov, jelikož se obává ostudného precedensu – oboulderování náhrobků.

Poohří

V sezóně 2000 se v Poohří stala terčem útoku Kotvina. Kopejtko dorazil svůj sportovní projekt mohutným převisem na hlavním masívu. Tak světlo světa spatřila nejtěžší kotvinská cesta „*Vinná réva 9-*“. Také stylový kosmopolita Pepík Žižka zde zaškodil a prezentoval se sportovní cestou „*Krystalovej púst 7-*“, klasickým prvovýstupem „*Pozdrav z Reichu 7-*“ a hybridním prvovýstupem (kus shora, kus zdola) „*RH: 0+ 7-*“, vše na hlavním masívu. Chosé a já jsme tu vytýčili „*Lacinný variant 6+*“ na hlavním masívu a hned vpravo od nás vznikla cesta „*Pohoda - jazz 5+*“ a „*Konec prázdnin 5+*“ od Pítrse a Trnčuse.

Také v Perštejně přímo v epicentru lezení se cosi urodilo. Broňa a Chosé vytýčili supervzdušnou lahůdku přes 4 nýty - „*Béd'ův nápad 4-*“ na hlavním masívu. Jedná se o exponovanou velmi pěknou variantu v druhé délce Perštejnské cesty. V mohutném převisu hlavního masívu zaboulderoval přespolní P. Resch a zanechal po sobě boulder-variantu „*Šum svistu 9-/9-*“, patrně to nejtěžší, co lze v současnosti v Perštejně nalézt. Za zmínku stojí také pěkná cesta „*Hra na lásku 6-*“ od Školníka a Číži na pravém pilíři. Škoda jen, že se nepochlapili ze zdola. Na stěnu U urvané báby (majitelka přilehlé chaty) udělal Kopejtko sportovní cestu „*Tatáž pakáž 8-*“ hned vpravo od Meko pověstné cesty, téměř neopakované klasické sedmy.

Aconcagua

CAO News

Tak nějak se nám nedaří vymámit z Milana Myšíka povídání o jeho výstupu na Aconcaguu. Přinášíme tedy alespoň krátký popis toho, co výstup na tento kopec obnáší:

Aconcagua leží v Argentině, v provincii Mendoza, v Provinčním parku Aconcagua. Vstup do parku a výstup na horu je možný jedině se zakoupeným permitem. V současné době stojí permit 200 USD. Permit se vydává jedině po předložení potvrzení o zaplacení pojištění, které pokrývá i záchranné akce. Uznává se karta rakouského Alpenvereinu. Doporučená sezona pro výstup jsou měsíce prosinec až únor, kdy je nejstabilnější počasí a nejpříznivější teploty. Nástupním místem je městečko Puente del Inca.

Aconcagua je dostupná normální trasou i pro vysokohorské turisty, ale je si třeba uvědomit, že se svojí podstatou jedná o horolezecký výstup (i když bez lezení), a ne o trekking! Fyzická a logistická náročnost je výrazně vyšší než u treků v Himálaji. Výstup vyžaduje zkušenosti z velehor, především s vysokou nadmořskou výškou.

Rozhodně se nedoporučuje výstup nikomu, kdo nemá zkušenosti alespoň z nejvyšších vrcholů Alp. Toto doporučení platí, i když pojedete s cestovní kanceláří!

Aconcagua sice měří necelých 7000 m, ale její poloha v Andách, ve kterých přesahuje okolní hory o více jak 1000 m, její blízkost oceánu a otevřenost oceánským větrům činí její klimatické podmínky velmi náročnými. Udává se, že klimaticky odpovídá nižším osmitisícovkám v Himálaji. Velké nebezpečí představuje především silný studený vítr, dosahující někdy rychlosti přes 200 km/h (pověstné "Viento Blanco"). Z úplného klidu se počasí může změnit během několika hodin. Při výstupu je na to třeba neustále myslet. Vždy mít s sebou dostatek oblečení a stany stavět pokud možno tak, aby byly chráněny před západním větrem. Nebezpečí vysoké nadmořské výšky je popsáno v oddíle Aklimatizace a akutní horská nemoc.

Do všech základních táborů jednotlivých výstupových tras je dlouhý nástup, který zpravidla trvá 2 až 3 dny pochodu. Materiál a potraviny potřebné pro výstup se obvykle dopravují do základního tábora na mulách. Pronájem mul je dosti drahý. Obvykle první

mula stojí 120 USD a druhá a třetí po 60 USD. Na jednu mulu lze naložit nejvíce 60 kg. V ceně vynášky je i používání záchodů v případných mezitáborech a základních táborech. Kdo si myslí, že ušetří za muly, tak bude v základním táboře nemile překvapen, neboť záchody se zde dají použít jedině za úplatu 10 USD za jedno použití a jejich používání je povinné.

Záchrannou službu na normální trase vykonává speciální jednotka policie ve spolupráci se strážci parku. Od sezony 2000/2001 mají k dispozici i vrtulník, o jehož použití k záchranné akci rozhoduje lékař v táboře Plaza de Mulas. Na ostatních výstupových trasách záchranná služba nefunguje!

Jen z doslechu víme že na Svatoškách a Jelením skoku v průběhu roku řádl Pepík Žížka a vyplodil cesty kolem 8. stupně obtížnosti, ale podrobnosti zatím s úspěchem tají.

V sezóně 2001 se v Poohří objevili tři nové oblasti a dokonce i v přehuštěném Perštejně vznikly další cesty. Perštejn se dočkal narovnění Únikové cesty na okrajových skalkách. Broňa s Letošem zabojovali a vznikla cesta „*Na paty 6+*“, pojmenovaná podle Broňkovo přistání po vytržení friendu. Na pravý pilíř hlavního masívu pak vylezli v pravé náhorní části krátkou výživnou cestu „*Nic moc 6+*“.

Na začátku sezóny jsem s Letošem zmapoval Jakubovu skálu na kopci Mravenčák u Klášterce a Ohří. Čedičový skalní masív je vidět z dalekého okolí a také z něj jsou nádherné rozhledy, zejména na zřícenině Lestkov. Skála svým charakterem připomíná miniaturu Bořně. Na jednotlivé pilíře až 12 m vysoké jsme vylezli tucet logických linií, z nichž za zmínku stojí snad jen „*Natrhlina 6+*“

Párek, Žízala a Letoš se vrhli přímo do jámy Ivové a oblezli bývalý lom ve Stráži a Ohří. Zdejší čedičová hornina s typicky šestihranným odlomem vytvořila spoustu spár, pilířů a komínů. Vznikly zde kuriózní obtížné cesty jako např. „*Zvláštní škola 7+*“, „*Klárčina 7+*“, „*Kožená 6+*“.

Skály u Malého Hrzína spíše patří do Krušných hor, ale omylem byly zařazeny do Poohří. Tuto oblast objevil Kopejtko na svých cykločundrech a tak je to oblast plná jeho výživných boulderů, jak už jsem zmínil výše.

No a pokud chcete exhibovat před žasnoucími davy či sbalit nějakou kočku, tak právě pro vás je určena oblast Kadaňské bouldery. Zde přímo v městě (na jeho okraji u řeky) se nachází přešřel boulderů z dílny Kadaňské enklávy sportovních lezců.

České středohoří

Bořeň je pro mnohé z nás lezeckou oblastí číslo 1, avšak coby prvovýstupci se zde až na výjimky prakticky neuplatňujeme. Do prvního vydání průvodce se nedostaly cesty z podzimu 1999, kdy Pepík Žížka udělal na stěně u Dáblavy kazatelny cestu „*Milenium 6+*“ Navíc rozdělal sportovní projekt (s požehnaním VK) v pravé boční stěně Ohniskového pilíře, údajně něco kolem osmy. Pak dlouho dlouho nic a najednou jsem se tu v parném létě roku 2001 zjevil s Broňkem a v levém jižním amfiku jsme vyplodili „*Svatební dar Šťastným 7+*“. Je až zarážející, jak dlouho unikalo tento pilíř pozornosti místním bucharům. Cestu jsme věnovali Chosému jako svatební dar. Také jsem se z CAO NEWS dozvěděl, že jsme s Letošem udělali první volný přelez hákovačky „*Brusel 6+/7+*“ v Tanečním sálu. To bylo na jaře 2001 při Bořeňské dvanáctihodinovce. Potřebovali jsme se dostat na druhou stranu Bořně přes vrcholovou kontrolu a nahnat body. Dokonce jsem tamtudy vytáhli i bágl. Tak jsme o primát nechtěně připravili místní buchary, kteří si tuto cestu onýtovali a připravili k prvnímu volnému přeletu.

Tak at' vám to v další sezóně dobře vzlíná a pokud děláte cesty, nezapomeňte nabrousit rourák a zachovat zdravý úsudek. Pomatenců je mezi nám už beztak dost.

Horám zdar! Leonardo da Svinchi.

podle různých pramenů - redakce CAO News

Pokažené velikonoce

Jiří Všetečka

7.4.2002

Na letošní velikonoce jsem se obzvláště těšil. Parádní předpověď počasí a tři dny volna naznačovaly, že to budou chvíle pravé lezecké pohody. Jen jsme se trochu sekli a nebyli jsme v pravý čas na pravém místě. Jeli jsme do Labských pískovců...

Sobotu jsme se rozhodli strávit v Tiských stěnách. Ale ouha. Všude ležel sníh, jen pod na pohled ošklivými černými stěnami ten bílý nesmysl neležel. Tak jsme šli do černých stěn, prý se jmenují Hřebenové věže. Zde jsme my, sportovní lezci, užasli. Nikde žádné převisy, všude samé kolmice a kde je vůbec jištění? Na dvaceti pěti metrech jeden až tři kruhy a pár lezců se snaží zachránit si život zakládáním smyček do všech možných skulin. Jejich pohyb vzhůru tak místo elegantního vzlínání vzhůru připomínal spíš šnečí plazení se zoufalým hledáním oněch skulin.

No nic. Začali jsme lézt. Nějaké VIc, podle převodních tabulek 6+. No to bude pohoda. Nebyla. Byl to hnus fialový. Jištění žádné, chyty malé, stupy nikde a ty zřetelné se ulamují. K tomu všemu kroky, které by na vápně, na tom zlatém vápně s nýty po 2 m, byly za jasných 7. Další cesta za VIIIa byla to samé v bleděmodrém, spíše v černomodrém. Jdeme zkusit něco těžšího, co třeba Hotel Savoy, v kterém byl vyfocen náš idol Rost'a Štefánek. Ježišmarjá, kde je první kruh a co to je za starou rakovinu v té spárce? No, když to dal Rost'a, který není žádný hrdina, snad to dáme i my. Nedali. K prvnímu vražda a pak až na jednu páchnoucí díru malé chyty a žádné stupy. Slanili jsme ze druhého kruhu. Navíc se díky své barvě skála na slunci enormně zahřála a nebylo kam utéci, protože ve stínu bylo sněhu po kolena. Ještě že už si zde dnes s magnéziem nedělá hlavu. Po dalším traumatickém ústupu zpod prvního kruhu Prodavače losů za VIIC (Maršíku J. mladší, pochybujeme o tvé soudnosti, a nejen o tvé) se rozhodujeme pro ústup do hospody v Ostrově, kde prý to o velikonočních šlape a kde hrají skvělé kapely.

Zvěsti nelhaly. Hospoda narvaná k prasknutí, pár jedinců bylo už hodně unavených. Co by tady taky dělali jiného, než chlastali, když je tu tak hnusné lezení. Kapela hrála dobře, lidé tančili na nábytku, v pátek prý i na stropě, než kus upadl. Zapůsobil na nás i jeden ze spolumajitelů podniku, pan Švarc. Zvláště když mravně apeloval na nevychované lezce, kteří se začali svlékat (nechápu, jak jeden z nich mohl být oceněn za výstup roku a druhý předsedat jednomu nejmenovanému oddílu). Atmosféra byla vynikající, ale pak začalo jít do slivovic a byla zvolena varianta útěk, protože dbát na správnou životosprávu je třeba za všech okolností. Spali jsme v kempu, protože po pár policejních raziích na jihu Evropy víme, kde se má spát. Navíc prý byly v okolí Ostrova nainstalovány závory ve vjezdech do lesa a obvyklá spací místa objíždí policie. A tak to má být a tak je to správné. Civilizovaný člověk spí v kempu a nedělá v lese nepořádek a hlavně oheň. Navíc pan Švarc je příjemný a vtipný hostitel.

Ráno jedeme do Labáku, kde podle informací z hospody jsou ty správné cesty pro nás. Na levém břehu je jich víc, ale silnice tam byla zatopené, tak jsme jeli na pravý. A to jsme zase udělali chybu. V Arnolticích vykrádají auta a u Belvederu

se na parkovišti platí nekřesťanské peníze. Převíslou stěnu jsme našli, ale začátek byl kolmý a ty štreky mezi kruhy... strašný. Nehledě na to, že byly tyto cesty stále obsazeny lezci, kteří vypadali jako rastamani, kteří si často upravují vědomí lehkými drogami. Rozhodli jsme se lézt něco lehčího. Jmenovalo se to asi Zlomená noha, bylo to za VIIIa a vedlo to na Titanik. Jestli tohle má být cesta pro lidi, tak já jsem čínský bůh srandy. Zase pytel a to se to prý dolézá nějakou šíleností z dob klasiků. Vedle Titaniku stojí Ledová stěna. Při pohledu na jištění opravdu běhá mráz po zádech. Šli jsme lézt Prazdroj na Hektora, kde je těch kruhů osm, ale na 60 metrech a ani ty smyčky tam nejdou dát. A ještě ke všemu to byl hnus ultrafialový. Samé tření, rajbasy tomu říkají. Rychle pryč. Doporučili nám hospodu U Kosti v Dolním Žlebu. Jeli jsme tam, protože voda už klesla a cesta na levý břeh byla volná. Hostinský nás přivítal větou: „Zavíráme!“ Nakonec nás nechal sednout, donesl pivo, které nepijeme, a že k jídlu je jen smažený sýr. To nás vyznavače zdravé výživy příliš nepotěšil. Po konzumaci „jídlá“ jsme byli odejiti a seděli jsme u ohně za hospodou (15 m od lesa, jak nebezpečné). Seděli tam: nějaký rybář, nějaký vlasatý a dva lezci, kteří říkali, že na Roviště nejezdí, protože je tam nuda a moc lidí. To vám byli blázni, pořád říkali něco o těch zdejších cestách. Něco jako jak to bylo skvělé.

Ráno jsme šli na procházku, ale pro jistotu jsme si vzali i věci na lezení. To, co jsme viděli, nám vyrazilo dech. Konečně převislé stěny, skvělé linie, ale proč je místní zkazili tím jejich antiujištěním. A pryč odsud. Na pískovce už v životě nepojedu. Náš odjezd ještě urychlily Košťovy fazole, jejichž okoufení úplně zničilo nutriční hodnotu pokrmu.

Cestou jsme se s kamarády těšili na pěkné skály s dobrým jištěním, třeba na Frankenjuru nebo Semmering. Ještě že tam nepůsobili pískaři, to bychom si museli najít jiný sport. Třeba golf.

Z mnoha ohlasů na článek Pokažené velikonoce vybíráme dva, které reprezentují všeobecný názor odpovídajících..

Dost dobrý! Pokud jde o prdel, tak je to skvělý, pokud to autor myslí vážně, tak je vymaštěnej idiot. **Martin Rulř**

Bezva článek! Ještě na sebe nakonec budu pyšnej, jak nejsem soudnej. A to kvůli přejištěnému Prodavači losů. A úplně nespravedlivě, protože na světě jsou onačejší úchylové. Apropó, pořád jsem si myslel, že jsem taky sportovní lezec. Teda jeho odvar, protože dneska se ty desítky na písku už tak neberou. Miluju teplo, ne moc velký dálky ani výšky, duševní války o RP a to všechno kolem. Nýty po dvou metrech už mi pravda trochu vadí, ale ještě mi nikdo nezakázal cvakat každý druhý. Vždyť i v tej Tisej se dá semtam nějaký ten kruh vynechat, že kamarádi moji? Po přečtení článku už vím, že sportovní lezec nejsem. O to víc mě těší, že jsem lepší než ONI. Věšinou se VIIC problémy nemívám. Chytky a stoupky na písku malé máme a jsem rád, že konečně po dlouhé době zase někdo tuto skutečnost zmínil a prozradil, že ti sportovní neumí nic jiného než chytit madlo nad hlavou a protlačit ho až pod patu. A kvůli tomu tak hodně trénují, chudácci.

Ne, ten článek je absolutně skvělej... Zrovna tak jsou skvělé články o Bleau, přesně tak to tam taky vždycky prožívám. Asi nejskvělejší jsou zprávy o Mrázovi, smekám až k zemi a přeju zdraví a (asi zbytečně) vůli a šťastnou ruku při volbě dalších cílů.

Jarda Maršík

Velikonoce na žule

aneb Výbuch na Vltavě

Karel Hofman
HK Varnsdorf

Ne vždycky se podaří dát dohromady větší partu lezců a jet na víkend či delší víkend. Natož v posledních letech. Znáte to, každý pracuje a když ne, tak má jiné „důležitější“ povinnosti. Opět jsme odjeli jen ve dvou na dlouho plánovanou akci „Vltavská žula“. Dle rad našeho kamaráda a znalce místních terénů jsme jeli rovnou na nejrozsáhlejší oblast se jménem Roviště. Dlouho očekávané dobré počasí se skutečně dostavilo a my, respektive já, radši budu mluvit za sebe, aby nebyl průser, celej natěšený na lezení, jsem zvolil sektor nejvzdálenější „Yosemite“ s tím, že budeme postupovat, zpět dopředu.

Začínal jsem na 6+ v očekávání, že i něco těžšího by třeba mohlo padnout. V polední Sluncem zalité stěně skutečně i sedma padla. Martin to vzdal, prý má o 8 kilo navíc, to jenom mezi námi, nikomu to neříkejte. Snažil se až do bandasek a vypadal jako Pepek námořník.

Všiml jsem si, jak na Vltavě pluje nezvykle mnoho motorových člunů i lidí mluvících anglicky, což mně bylo podezřelé. „Mimochodem“, skály jsou přímo u řeky, jen pro toho, kdo to tam nezná. Po chvíli jsem se dozvěděl, co se vlastně děje a co se ještě dít má. Když se přesouváme do dalšího sektoru, přiráží jedna z loděk ke břehu a na ní hasič záchranář. Dobrou češtinou volá na lezce, kteří jsou rozlezlí po stěnách snad všude: „Všichni odtud odejděte dozadu do posledního sektoru skal, bude tady výbuch“. Znáte lezcíky, přijeli ze všech koutů republiky zalézt si a „serou“ na nějaké výbuchy. Hasič viděl, že je asi sedmé kolo u vozu, tak odplul na druhý břeh. Za chvíli připlul jiný člun s chlápkem v tmavých brýlích, ten vylezl na břeh a začal lezcíky přesvědčovat, ba i prosit. Že se chce domluvit a že i v Americe, když točí, vždy se dohodnou. Lezci tedy začali pomalu a neochotně slézat ze stěn a přesouvat se do bezpečí! Když odplul a všichni byli „nahamtáni“ v jednom sektoru, připadal jsem si jak někde na Brumlovce. Po nějaké době připlul chlápek znovu a začal vykládat, že asi i tam, co jsme, bude hrozit nějaké nebezpečí. Prý máme nasednout do loďky a převezou nás na druhý břeh. Po skončení natáčení nás převezou zpět. Po prvních odmítavých gestech se první lezci přece jenom začali nalodňovat. Loďka pro asi 15 až 20 lidí musela čtyřikrát

přes řeku. Martin se skryl a odmítl přistoupit na jejich hru. Já jsem si chtěl vyfotit skály z druhé strany.

Příprava výbuchu člunu, který narazí do skály, měla slušné zpoždění. Lezci začali z nudy nervóznět, ani se jim nedivím. Někteří zašli do hospůdky, ta totiž na původním břehu nebyla. Konečně nastal dlouho očekávaný okamžik, člun tažený přes kladku to narval do skály a explodoval. I na značnou vzdálenost jsem cítil žár na tváři. Nad skalami začal hořet les a možná jsme přišli i o pár chytů. Po uhašení zrovna procházejícími lezci a odklizení trosky lodi začal štáb balit, nás po chvíli převezli supervelkým člunem všechny najednou. Do večera jsme ještě vylezli pár cest a pokecali s lezcema.

Večer jsem uvařil, zalezl do spacáku, otevřel jednu řádně přechlazenou Plzeň asi tak z prvního schodu, vypil a usnul. Nad ránem jsem nasazoval ponožky, byl pěkný mráz.

Druhý a třetí den jsme v nádherném počasí lezli opravdu pěkné cesty. Za všechny budu jmenovat Českou, Duševní azyl a Nejdlejší vandr.

Kdo tam ještě nebyl, vřele doporučuji. Perfektně zajištěno, většinou nýty, i když některé nevzbuzují zrovna důvěru. Silově – technické lezení přeje připraveným a kdo má obzvlášť málo morálu, ať si přibalí friendy 0,5 až 2. Stručné shrnutí akce: pěkné lezení v pevné skále s překrásnou přírodní scénérií. Ale přece jenom, ještěže to mám kousek na ten písek. Nesrovnatelné!

Přibaluji pár foteček z mého natáčení. (Karel fotečky z natáčení nepřibalil, dodali jsme alespoň jednu my. Poznámka redakce.)

Olympijský šplh ve Varnsdorfu

Karel Hofman
HK Varnsdorf

Velmi se omlouvám, že tuto krátkou zprávu píši až teď, s několikaměsíčním zpožděním, ale nějak jsem se k tomu nedokopal.

Šplh ve Varnsdorfu proběhl 16. února od deseti hodin za slušné účasti 27 borců v hlavní kategorii na osmimetrovém laně. Přijel si zašplhat i úřadující mistr České republiky Josef Křivánek. Horolezecký klub Varnsdorf měl tři želižka v ohni – Vlastu Peroutku, Slávu Hrkala a mě. Ostatní měli organizační problémy a necítili potřebu se účastnit. Nikdo z nás však nezasáhl do bojů o medaile. Udivila mě úplná neúčast zástupců z oddílu CAO. Jako kdyby měli málo silných chlapů s bojovným srdcem.

Výsledky zářily skvělými časy, v mnoha případech i pod deset sekund, což je skvělé. Z Varnsdorfu se účastnilo ještě několik závodníků a bylo vidět, že pilně trénovali. Kdo neví, co je to vyšplhat 8 metrů bez přirazů se startem ze sedu, tak se mě může zeptat, rád mu odpovím.

Tento závod v olympijském šplhu patří do skupiny závodů po celé České republice. Třicet nejlepších závodníků je ke konci roku pozváno na Mistrovství České republiky. Vloni se

konalo v Příbrami. Cílem regionálních závodů ve šplhu je získání nových zájemců o tuto silovou disciplínu. (Je to skvělý trénink síly.)

Doufám, že příští rok nás přijde podpořit více závodníků, hlavně horolezců z regionu. K článku připojuji i výsledky letošního již 2. ročníku.

1 Křivánek Josef	1979	RENAX Brno	6,71
2 Tunzer Karel	1969	Kontakt bB Praha	7,97
3 Masák Martin	1981	JUDOCLUB Liberec	8,36
16 Hofman Karel	1969	HK Varnsdorf	13,41
17 Novák Jaroslav	1979	HK Varnsdorf	13,86
22 Peroutka Vlastimil	1978	HK Varnsdorf	17,60
24 Hrkal Vlastislav	1982	HK Varnsdorf	20,91

P.S. Mimochodem, jako druhý skončil Karel Tunzer z Prahy, také horolezec, dnes bohužel i vozíčkář.

Hickelkopf

Informace o věži, na které jste třeba ještě nebyli

Vladislav Prcek Nehasil
HO Boletice

Hickelkopf - Grosser Zschand

S nad není nutné nikomu představovat velkou rozsáhlou pískovcovou oblast sousedního Německa – Grosser Zschand. Ale i v této oblasti jsou skalní věže, které dokážou potrápit zkušené lezecké otrlíky. Věž, která patří mezi ně se jmenuje Hickelkopf – zatím lezení není zakázáno.

Tento pískovcový kámen leží na konci skalní terasy, která vyčnívá ve výšce asi 50 m nad roklí „Hickelschlüchte“ a leží na svažujícím se podstavci. Základna věže nemá ani půl metru

v průměru a je takřka průsvitná. Věž je vysoká 12 m. Nejlehčí výstup je „Stará cesta – V.“, která se leze již od roku 1910. Další cesta přibyla v roce 1971 (Gewitterrippe – VIIc). Poslední cesta vznikla nedávno a vede přímo pod slaněním (obtížnost tuším VIIIc).

Výstup na věž umocňuje stálý větřík, který nenechá v klidu okolní větve vzrostlých stromů. Lezec má stále pocit, že pluje na rozbouraném moři, s pocitem pokročilé mořské nemoci. Ve vrcholové knize není příliš českých jmen – tak honem, než spadne!

Při výstupu na tuto věž doporučuji nechat nervy doma a být smířen s tím, že je to možná Tvůj poslední výstup v životě.

Přeji hodně štěstí...

Jak jsme nevylezli Eiger II

Několik postřehů z Harlina...

Libor Rebel Hroza
HO Ascent

T rošku bych chtěl vysvětlit nepřesnost jedné zprávy SMS (kterou jsme poslali prostřednictvím kluků na webových stránkách CAO a LEZCE). V plánu jsme měli buď NORMÁLKU nebo HARLINA, zvolil jsem Harlina, protože jsem měl informace od Švýcarského kamaráda, že je ve stěně málo ledu a že Harlin by mohl jít. Navíc jsem horní partii stěny už znal z doby, kdy jsme s Jirkou Cídlm dělali první opakování superdirettissimi. Počasí mělo být také dobré, takže proč nezkusit něco těžšího. Na normálku je vždycky času dost, ale ani ta není zadarmo. Moc dobře si pamatuji, jak jsme v normálce s Petrem Štěpánem nouzově bivakovali a kolem nás se valila voda a spousta kamení!

Snažil jsem se Horáčkovi připomenout, že k rychlému postupu ve stěně hodně napomohl letošní leden, ve kterém jsme spolu našli cca 3 km v ledu! Horáček je perfektní spolulezec i kámoš přestože jsem starý skoro jako jeho táta se kterým jsem dříve také lezl. Jen mne někdy raní, když po délce, kde si pořádně hrábnu jen řekne: „Jo, šlo to“... Tady taky - v mixech se cítím jako doma, ale tenhle ledovo sněhový žlábek mi dal zabrat. Motyky v něm celkem držely, ale dávat šrouby by bylo snad jen pro legraci. Podařilo se mi vytočit celou šedesátku našeho lana bez jediného zajištění! Vždycky, když už to vypadalo na led kam by šlo něco zavrtat, zjistil jsem, že

je to jen taková ledová plotna, kterou když pořádně kopnu udělám díru skrz. Spíš jsem se vznášel než lezl. No a po tahové délce, pyšný sám na sebe, mi Horáček suše oznámí: "Šlo to..."

Nedá mi to a ptám se: "Ty bys to vyvedl?"

Opět suše mi odpoví: "Jedině kdybych se zbláznil a navíc bych se u toho posral..."

Mé ješitnosti je učiněno zadost.

Horáček si rychle zvykl i na to, že v Eigeru je základem pořádný štand a že mezi štandy už taky nemusíme najít místo k zajištění. A tak to opravdu odsejpal až do doby, než se totálně pokazilo počasí. Až pod okna jsme lezli bez jistiění, jen tutové štandy.

Mám takovou teorii, že kdo chce lézt v Eigeru těžké cesty, nemusí ve skalách práskat zrovna desítky, ale měl by umět přelézt sedmičky sólo. Třeba Údolku na Želvu v Labáku, nebo Starou cestu na Vojtěcha. A když tohle nedokáže netvrdím, že nepřeleze Eiger, ale určitě se tam pěkně vybojí. Na Superdiretce byly nejtěžší kroky asi tak za 8 na písku, ale třeba i dvacet metrů nad nezajištěným štandem...

Druhý bivak jsme strávili v pěkné jeskyni na úrovni oken, kam jsme ale museli složitě natraverzovat. Vyplatilo se to. Večer mi Horáček oznamuje, že by mne vyměnil za nějakou pěknou babu. Tak usínám v pohodě, že je normální - já bych ho za tu babu v tu chvíli vyměnil taky.

Ráno bylo zataženo a nad hlavama se nám honily mraky. Čekal nás čtyř délkový traverz pod okny do místa, kde se začíná lézt 1. skalní bariera. Štand cesty do skalní bariery byl perfektní - tři nýty Petzl. Visel k němu vybledlý a mechem porostlý fix. Kus nahoře je na několika místech vidět úplně prodřený oplet. Horáček se vrhá k fixu s ohromným nadšením hrnout dál. Pomáhal si fixem, ale jistil a choval se jako by lezl jako prvolezec. Díky šedesátimetrovému lanu jsme se dostali až na místo, které odpovídalo podle techničáku od Pedra Bednaříka z roku 1976 třetí délce v tomto skalním stupni!

Bylo stále zataženo, občas spadla nějaká vločka. Foukalo. Bojoval jsem s oběma bágama k Horáčkovu a snažil se vzpomenout, komu jsem půjčil své Petzly a kdože mi je nevrátil, protože ty mrchy, co jsem si musel narychlo vzít, sice jako Petzl vypadají, ale jsou perfektní jen jako zátěž...

Dostal jsem se k Horáčkovu a se mnou i oba batohy. Dál se cesta jevila logickým směrem, byly vidět i skobky, ale rapidně se začalo kazit už tak špatné počasí. Na mobilu jsme zjistili aktuální počasí - ze všech těch zpráv, i od kluků z Česka, přichází informace, které se nám odvíjejí přímo před očima. Jen nás ujišťují, že to jen tak nepřejde.

Počasí se kazilo víc a víc. Stěnou se hrnuly prachové lavinky sněhu, který začal souvisle padat a foukalo už jako o život. Nevěděl jsem co dál. Rozhodování je vždycky těžký. Lézt nahoru, nebo ještě bezpečně slanit. Bylo mi téměř do breku.

Nakonec se neradi rozhodujeme pro druhou variantu. Jak řekl Petr Štěpán: "Hora nemá nožičky, neuteče". A my se vrátíme třeba za rok...

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ DOLNÍ ŽLEB

Dolní Žleb 25
405 02 Děčín XIV

Vážení přátelé horolezci!

Rádi bychom Vás seznámili s cíli Občanského sdružení Dolní Žleb, které bylo založeno v září roku 2001.

Jak sami víte, Dolní Žleb není v současné době příliš reprezentativní částí města Děčína. Jeho přírodní krásy ruší zejména rozbité vnitřní komunikace a veřejné osvětlení, oprýskaný kostel, poničený hřbitov, ... atd..

Tento stav se pokoušíme změnit. Podařilo se nám navázat kontakt s Městským úřadem v Děčíně. Naše městská část bude zařazena do „programu obnova venkova“. Máme řadu námětů, které by mohly podstatně zlepšit ráz obce a učinit ji ještě přitažlivější pro návštěvníky tuzemské i zahraniční a tím současně přispět i k rozvoji podnikání, zejména v oblasti služeb. Jedná se však o dlouhodobé cíle.

Pomoci by jste mohli i Vy. Téměř okamžitě lze řešit zlepšení veřejného pořádku, a to vhodným působením na své kolegy horolezce, kteří Dolní Žleb navštěvují.

Půvabům místa totiž rozhodně nepřispívají „turisté“ tábořící s vozidly uprostřed obce kolem kostela a hřbitova, kde spolu se svými dětmi a psy vaří, jedí, spí a vykonávají tělesnou potřebu.

Snažili jsme se, spolu s pracovníky Městského úřadu v Děčíně, hledat řešení. Nalezli jsme je v místech současného fotbalového hřiště, které jsme převzali do péče od Občanského sdružení Labské pískovce.

Po dohodě s Městským úřadem v Děčíně chceme na dvou přílehlých parcelách urychleně svépomocí vybudovat jakési odpočinkové místo s odstavňou plochou pro vozidla, které bude sloužit Vám horolezcům, turistům i cyklistům.

Pokud budete mít zájem o spolupráci, uvítáme ji.

Dne 14.4.2002

**Za výbor Občanského sdružení Dolní Žleb
Mgr. Vladimír Puchýř**

Nedávno jsem dostal velmi příjemný dopis od kamarádky a její rodiny, které si velice vážím. O přílohu tohoto dopisu se chci podělit se všemi čtenáři CAO News. Myslím, že má co říci všem, mne nevyjímaje. A věřím tomu, že se sním také ztotožníte.

Karel Hofman

Zamysli se

Máme dnes vyšší budovy a širší dálnice, ale mělké povahové vlastnosti a zúžené pohledy.

Více utrácíme, ale méně si užíváme.

Máme větší domy, ale menší rodiny.

Děláme více kompromisů, ale máme méně času.

Máme hlubší vědomosti, ale méně úsudku.

Máme dokonalejší medicínu, ale žijeme méně zdravím životem.

Znásobili jsme majetek, ale zredukovali naše hodnoty.

Přiliš mluvíme, ale mámo milujeme a příliš nenávidíme.

Doletěli jsme na Měsíc a zpět, ale je pro nás těžké přejít ulici a navštívit souseda.

Podrobili jsme si vnější svět, ale ne naše nitro.

ŠUŠKÁ SE...

Máme vyšší příjmy, ale nižší morálku.
Prožíváme čas větší svobody, ale méně radosti.
Máme více jídla, ale méně zdravé výživy.
Je zapotřebí dvou platů na jeden dům, ale počet rozvodů přitom
vzrůstá.
Domy jsou kvalitnější, ale mnoho domů je rozpadlých.

Proto navrhuji ode dneška:

Neschovávejte nic pro zvláštní příležitost, protože každý den, který
žijete, je zvláštní příležitost.
Hledejte znalosti, čtete více, sedněte si na terasu a obdivujte výhled.
Nestarejte se tolik o své potřeby.
Travte více času s vaší rodinou a přáteli, jezte svá oblíbená jídla a
navštěvujte místa, která máte rádi.

Život je řetěz radostných událostí a nikoli pouhé přežívání.

Používejte své broušené sklenice, neschovávejte svůj nejlepší parfém,
kdykoli budete chtít.

Zbavte svůj slovník výrazů jako jednou nebo někdy.
Napište teď dopis, který jste chtěli napsat někdy.
Řekněte svým rodinám a přátelům, jak moc je máte rádi.
Neoddalujte nic, co dává vašemu životu radost a smích.

***Každý den, každá hodina a každá minuta jsou zvláštní a nikdy
nevíte, jestli nebude vaše poslední.
Jednou už tady nemusíte být...***

Vidíš? ... Vidím!

Libor Turbo Svoboda
CAO Děčín

Před koncem minulého roku jsme s Táňou Lošťákovou
zavítali do Nového Boru a "přepadli" naši spolulezkyni
Jindřišku Řehákovou v jejím útulném bytě.

Cílem naší minivýpravy byl novoborský Klíč. Nepříliš
vysoký kopec se dal bez většího vypětí vylézt a cestou se ještě
nechalo diskutovat o všem, co se za dobu, kdy jsme se neviděli,
událo.

To co nám po výstupu bylo
odměnou jsem opravdu zažil poprvé
ve svém životě a v budoucnu se to
asi již mockrát nenaskytne.
Viditelnost byla opravdu dokonalá!
Pouhým okem bylo možno spatřit
zasněžené vrcholky Krkonoš a po
zapůjčení dalekohledu bylo možno
jasně rozeznat i restauraci na Sněžce.
Přiložená fotka je toho důkazem.
Škoda jen, že si pro tyto případy do
kapsy neberu teleobjektiv. **J**

STŘÍPKY

Karel Bělina s nohou v sádře

POVRLY
DUBEN 2002

Karel Bělina se opět
nevyhul zranění. Tentokrát
má v sádře levou dolní končetinu.
Mohlo by se to obejít bez veselé
příhody? – Ani náhodou!

Karel si nohu pochroumal při
usilovné tvorbě nových cest
v Ostrově. Nějaký „doktor“
v restauraci Pod Císařem mu sice
poskytl „odbornou“ pomoc, nicméně noha to nechtěla vzít
na vědomí a jako blbá bolela dál. Mexičanovi nezbylo
než po vydařeném víkendů nasednout do vozu a jet do
Ústí do polikliniky na vyšetření. Nebylo dlouhé – o to
však jednoznačnější – sádra. Dostal apartní berličky a byl
poučen, že 48 hodin nesmí sádru namáhat. Slib, jako že
jó, měl namále, když Karel vybelhal před polikliniku a
uviděl svou škodovčičku. Vypadalo to na menší problém,
levá noha je k jízdě dost potřeba.

Každá situace má ovšem řešení. Chvilí se rozhlížel po
okolí a tu jeho zrak popatřil na koště opřené o zídku jen
kousek od jeho auta. Heuréka! Pilu a sekyru vozí jako
naprosto nezbytné náčiní sebou neustále. Nenápadně se
přišoural pomocí berliček ke koštěti, pilu pod paží. Letmé
rozhlednutí a koště je o polovinu kratší. Zbylé košťátko
cudně vrací na své místo, se zbylým kusem násady mizí
za volantem expedičního vozu. Následuje totožná scéna,
kterou znalci příběhů Mr. Beana jistě znají. Pravá noha
obsluhuje plyn a brzdu, pravá ruka řadicí páku a volant a
poslední zdravá končetina, levá ruka, ovládá spojku
pomocí násady od koštěte...

Malá zkouška řazení a zejména rozjíždění ještě na
plácku, neboť na rušných ústeckých křižovatkách jistě
nebude času nazbyt, a již se jede.

A jede se dobře, tak proč spěchat domů. Ještě je
potřeba vyzvednout kruhy u kováře. Ten nevěří svým
očím, když vidí Karlose s ještě vlhkou sádrrou vystupovat
vesele z auta.

Cestou domů již Karel jede plnohodnotnou jízdou –
bravurně řadí dokonce s meziplynem. Kruhy připraví do
kovárny a teprve pak s uspokojením usedá:

„No, teď už to teda nechám tvrdnout...“

-jch-

Požár u Bělinů

POVRLY
DUBEN 2002

„Představ si Péto, že nám hořel barák“, hlásí mi Fróna. „On ti to Karel poví.“

„No jo člověče, stojím před barákem a najednou koukám, že se z okna valí čoud. Praštil jsem z berlema, vlítnu do baráku, popadl jsem pytel a už tam cpu průvodce - ta hrůza kdyby shořely!! Čuchám, čoud smrděl po kabelech. To bude asi elektrika. Čapnul jsem pytel s průvodcema a jedu pro Frónu. Ta elektrice rozumí.“

„Karel mě přivezl z práce“, pokračuje Fróna, „vlétla jsem do baráku, jak americkéj hasič, na krok nebylo vidět. A co si myslíš, proč hořelo? Karel vybral žhavej popel z kamen, na něj položil smetáček a lopatku z plastu a nechal to stát v kuchyni.“

Já myslela že ho zabiju. Hlavně, že zachránil průvodce, barák ať lehne popelem...“

-pš-

Pro cizí slávu...

TOMÁŠ TOO ROUS
TEPLICE

Věž v centrální Nebeské říši v Ostrově, jméno neznám. (Věž se jmenuje Max. Poznámka redakce.) Cca 18 metrů dlouhá, mírně převislá hrana, s jediným kruhem tři metry pod vrcholem. Dole šutry. Název cesty - Pro cizí slávu od Karla Běliny. Nástup okolo pamětní desky (zabil se tam 21-letý kluk z Německa, ale ne na této cestě), převislou hranou přes kruh na vrchol - VIIc.

O této cestě jsem se dozvěděl od Karla Krušiny, když o ní kdysi vyprávěl v hospodě. Po tradičním ostrovském večírku v hospodě Pod Císařem, jsem se domluvil s Romanem Lapáčkem Goltschem, že to půjdem omrknout...

Vzhledem k tomu, že jsme se nechtěli zabít, vylezli jsme na věž nějakou SHIT osolenou, lámavou pětkou. (Nic jsme neurvali). Lapi slanil ze slaňáku ke kruhu a protáhnul lano. Já jsem, již jištěn ze zdola, vylezl ke kruhu a následně slanil.

Cesta: Lapi i já jsme se snažili lézt cestu velmi opatrně. V cestě se dá založit smyčka, ale je to morálková. Při pádu by z největší pravděpodobnosti nevydržela. Karel Bělina nám odpověděl, že kruh dal téměř na vrchol z toho důvodu, že se nemohl dřív pustit. V cestě je přitom relativně dobré místo, kde se dá jednou rukou vrtat...

Nejtěžší je to pod kruhem a odlézt od něj. Nahoře už jsem měl slušně nateklo.

Večer jsme se Běliny ptali, jestli nechce tuto docela pěknou cestu dojistit, vzhledem k tomu, že ve vrcholové knížce není jediný zápis o výstupu (20 let od prvovýstupu...). A jeho reakce?: Kdyby tam někdo něco dal, šel bych to vytlouct!

No tak teda nevíme? Svaté právo prvolezce vs zabraná linie na skále...

Poučení z Finále

TOMÁŠ TOO ROUS
TEPLICE

Co se nám přihodilo onehda ve Finále? Celý den jsme lezli jednu cestu za druhou. Večer jsme se ještě doráželi v sektoru Amfiteatro.

Už téměř po tmě, při spouštění spolulezce a shodu několika hrubých chyb, mi projel konec lana osmou a Pavel Valásek se zřítíl na zem.

Vypadalo to velmi tragicky. Pavel svůj pád osvětloval světlem z čelovky. Stihl jenom zařvat „Co děláš, ty vole..“ a pak dopadl do hodně vošklivejch šutrů. Čelovka zhasla a bylo ticho...

Vše se odehrálo velice rychle, pád byl dlouhý asi jen 4 metry, ale mezi změt nepěkných balvanů.

Pavel byl naštěstí jenom potlučený, přesto bych nikomu nepřál něco podobného zažít. Dodnes jsem se z toho úplně nevzpamatoval...

KRÁTCE Z „DOMOVA“

Že by inspekční kontrola?

Obrazek horského kola v mnoha vrcholových knížkách v Tisé a Ostrově svědčí o tom, že i v letošním roce Sláva Krob z Litoměřic neúnavně objíždí lezecké oblasti. Anebo jde o kontrolu, jestli i my lezeme?!

Zákeřný sloupek..

Kolo Tomáše Rouse je hodně živé. Přední kevalovej plášť je na sjezdy v bahně naprostá pecka. Na asfaltu drží také výborně. U Kamenných lázní v Teplicích je ale na chodníku zabudovaný takový cca metrový sloupek. Tom to do něj napálil a mírně ho ohnul. K dalším materiálním ztrátám nedošlo. Přímý kontakt se zámkovou dlažbou okusila ruka, tvář a rameno – vše na pravé straně těla. Otřeseného cyklistu zachránil Ukrajinec, který lázně hlídá. Byl skvělý - odtáhnul Tomáše na lavičku a přinesl mu vodu. Dokonce se starostlivě zeptal, zda pije vodu z kohoutku... Druhý den mu Tom přišel poděkovat. Byl moc rád že to přežil. Prý už bude hodný...

Další zprávy od Bukyho a Kýsy z NSR

Hodně pozdravů z NSR posílají K & H. Práce pořád stejná, do zblbnutí. Od 29.3. do 1.4. jsme byli lézt na vápně v několika oblastech. V Linke Wittlingenu, Bad Urach u Reutlingenu, v Blaubeurenu asi 15 km západně od Ulmu a v Hausen In Tal asi 20 km západně od Sigmaringenu v Schwabských Alpách. Nejlepší oblast, srovnatelná s Jurou, je Hausen In Tal. Krásné neolezené vápno. Skály se nachází v údolí Dunaje od Sigmaringenu až k Beuronu. Perfektně zajištěné lehké i těžké cesty. Možnost táboření v kempu. My jsme ovšem tábořili v „Čechokempu“. (Jakékoliv místo, které se ti v lese zalíbí...) Dnes jsme měli k večeri palačinky a na ráno jsem upekl v remosce bábovku. Ahoj Pavel Kýsa Bechyně & Pavel Buky Henke, 9. dubna 2002, 23:01 hodin, NSR.

Princip Paralelní Přípravy

Rozsáhlý materiál s tímto názvem věnoval v těchto dnech pro potřeby redakce CAO News Ing. Jan Červenáček Šlechta, CSc. z Českého Alpinistického Klubu Praha. K fasciklu připsal:

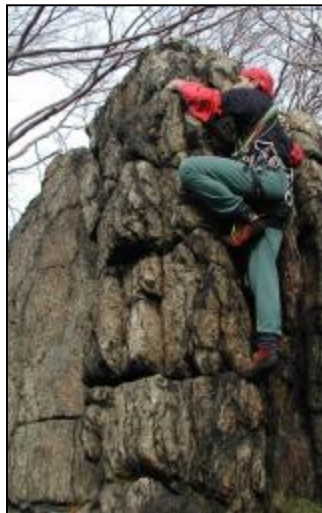
„Ahoj Houbu, tento blábol věnuje Tvým novinám Červenáček. Můžeš ho neomezeně přetiskovat; příběhy jsou čtivé, závěry podnětné...“

Cenný skalp Honzy Horáka

Spokojenost byla znát na Horáčkovi po jeho návratu z čundru do Massone a Arca. A co bylo jejím důvodem? – Honza přešel své první 8a! Gratulujeme!!

Skály na Jedláku

Informace načerpané od Jirky Šťastného a Milana Svinařníka z Horoklubu Chomutov si přijeli ověřit do Krušných hor Cestr, Chára, Kudrnáč, Špatenka (se synem Martinem) a Vaishar. Přivítal je příjemný materiál, pěkné a dobře odjištěné cesty a také obrovské množství boulderů. Jako první vystoupali k Jižní věži, kde postupně vylezli většinu cest. Na krásné „hvězdičkové“ Bleskové spáře však uspěl jenom Chára. Pak se část borců přesunula do oblasti Rindsmuerfelsen neboli Kraví skály (J.K. a M.C. odešli po několika cestách vše „jistit“ do Vysoké Pece do hospody.) Ani druhá oblast lezce nezklamala, navíc se z Drmalské vyhlídky nabízel pěkný pohled do údolí i na Jedlák. Pozdě odpoledne již měli vylezeno přes 25 cest a spokojeně se vraceli krásnou přírodou k autům (a také vyzvednout v knajpě dvojici odpadlíků).. **Krušným horám ZDAR!!**

Zachrání nás policajti?

Horolezce J.S. se rozhodli „zachraňovat“ děčínští policajti, když ho zahlédli, jak sedí na skále pod Červeným vrchem a kochá se pohledem na město. Nejprve nasadili megafon: „**Občane! Okamžitě slezte dolů!!**“ Nic.

„**Vyzýváme vás naposledy! Okamžitě uposlechněte rozkazu! Slezte z té skály dolů!**“ Nic.

Obětavý a snaživý policajt je však zřejmě rozhodnut občana zachránit stůj co stůj. Nejprve se pokusí roklí vystoupit na vrchol sám, pak na pomoc povolává hasiče.

Dobrej magor, to jo, ale proč takhle troškařit?! Kdyby si zajel třeba do Ostrova, může nás zachraňovat všechny...

CO? CAO!

V těchto dnech započal horolezecký oddíl CAO Děčín s masivní reklamní kampaní zaměřenou na prezentaci vlastního oddílu. Obří billboardy s výmluvným sloganem „**CO? CAO!**“ se objevily již na teplicku, ostatní se postupně montují po celém území ČR.

V horizontu několika málo týdnů by pak měly lemovat veškeré komunikace včetně dálničních spojů po celé EU. Finančně tuto poměrně nákladnou akci pomohl uskutečnit anonymní sponzor CAO Děčín.

Další 8a Pavla Pavouka Černého!

Také Pavel Černý (po Horáčkovi) se vrátil z lezeckého zájezdu s „osmáčkem“ v kapse. Pavouk navštívil ve společnosti Říši Litochleba, Pítrse Laštovičky a Fanyho Hochwaldera postupně Itálii, jižní Francii a Monako. Stejně 8a vylezl také Říša, těžké cesty přešli i Pítr s Fanym. Pavouk ovšem nasbíral dalších 50 cest, včetně několika 7c a 7c+. Super výkon!

Klukům samozřejmě k vylezeným cestám blahopřejeme!!

Svatý Jiří „Kost'a“ Dolnožlebský...

24.dubna se v dolnožlebské restauraci Samson, známé spíše jako „U Kosti“, sešlo několik horolezců, aby jednak potřásli rukou Jirkovi, a také aby svlažili vyprahlá hrdla. Někteří po právě dokončeném prvovýstupu (Xa), někteří po tréninku na Toreadorovi, někteří z pokusu v Šíleném tanci a další po tripu na MTB. (Jen tak namátkou to byli: Tomáš Sobotka, Ondra Beneš, Pavel Černý, Pítr Laštovička, Zdeněk Vaishar nebo Jiří Chára..)

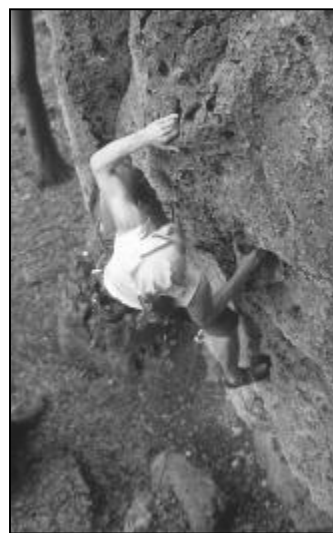
Na pořadu jsou Alpy

Po několika zimních výjezdech se část oddílu CAO Děčín opět chystá do Alp. Zatímco někteří se už konečně těší na vyhřáté jižní stěny vápencových Alp, Honza Horák míří do ledového kuloáru Pavallicinirinne na Gross Glockneru. Jako by té zimy neměl pořad dost.

Vydařená Frankenjura

Jarda Jeremy Dunovský, Tomáš Chaotik Melen, Petr Motorkář Štěpán a Jarda Uher si nemohli vynachválit velikočinný víkend společně strávený v německé Juře. Vylezli zde mraky cest a zejména Tomáš Melen se předvedl ve skvělé formě. Přes drobný incident se slečnou „Křivinkovou“ (viz. článek Zludračení kmeti z CAO Děčín) si všichni odvezli krásné zážitky z lezení. A už teď plánují další výpad za skvělým vápnem Frankenjury...

(Na snímku leze Jaroslav Jeremy Dunovský z CAO Děčín)

Winterraumy v Alpách

V minulém čísle CNs jsem psal o pohodlí, které poskytují horské chaty. Winterraumy v nich jsou pak zárukou alespoň minimálního teplotního komfortu a člověk nemusí tahat stan. Kromě odkazů na internet, které jsem uvedl minule

<http://www.alpenverein.at/huette/index.htm>

<http://www.touristenklub.at/>

jsem našel další, poněkud na zápis komplikovanou adresu:

<http://www.mucl.de/~davgarch/webpages/auskuenfte/huetten/huetten.htm>

Je jí však možno jednoduše najít ve vyhledávači www.google.com pod heslem "Huetten Jo". Dá se tam najít přes 13.000 chat a jejich popisů po celém světě. Každý počítá s tím, že najde známou chatu v Alpách, ale to že je možné tam objevit i malou, schovanou a pro mnohé z nás bezvýznamnou chajdu na Aljašce, už překvapí. Tak ať je vám v noci teplo.

Kuba (Jakub Kronovetr)

Cyklistické časovky 2002

Výsledky jarní části

1. Časovka na 100 km – 7.4.2002

Poř.	Jméno	Oddíl	Čas
1.	Hanus Miroslav	CK Slavia	03:02:54
2.	Bureš Jan	Alcan Děčín	03:24:09
3.	Andrle Rostislav	Alcan Děčín	03:25:19
4.	Uher Jaroslav	HK Děčín	03:31:57
5.	Haňka Tomáš	Alcan Děčín	03:33:40
6.	Růžička Věroslav	Alcan Děčín	03:48:01

Časovka na 50 km (46,4 km)

Poř.	Jméno	Oddíl	Čas
1.	Mišťíková Jiřina	CAO Děčín	01:47:57

Morální podpora v cíli: Svoboda Turbo Libor

2. Časovka do vrchu – 9.4.2002

Poř.	Jméno	Oddíl	Čas
1.	Hanus Miroslav	CK Slavia	00:43:56
2.	Souček Jiří	HUDY sport	00:43:57
3.	Bureš Jan	Alcan	00:45:35
4.-5.	Andrle Rostislav	Alcan	00:48:20
4.-5.	Růžička Aleš	Alcan	00:48:20
6.	Haňka Tomáš	Alcan	00:51:29
7.	Křesťan Jan	Alcan	00:57:18
8.	Uher Jaroslav	HK Děčín	01:01:47

Hlavní rozhodčí a doprovod: Zdeněk Vaishar

Jarní část cyklistických časovek byla o týden posunuta z důvodu nepříznivého počasí. Proběhla až ve dnech 7. a 9. dubna. Obě trati zůstaly beze změn. Za pořadatelský oddíl (tedy náš oddíl CAO Děčín) hájila barvy jenom Jiřka Mišťíková, což bylo asi největší zklamání. Jako každý rok se nejčastěji aplikovala výmluva „nemám ještě nic najeto“. Ale právě proto se jezdí dvě části: Jarní, kdy nemá najeto nikdo a podzimní, kdy je po sezóně. Každý si tak může snadno porovnat svou výkonnost. Tentokrát padla organizace na Jardu Uhra a Jiřku Mišťíkovou. S realizací pomohli ještě Libor Svoboda a Zdeněk Vaishar.

Svým výkonem nejvíce překvapil Miroslav Hanus, který obě časovky vyhrál a v časovce na 100 km stanovil i nový (a velice solidní) čas: 3 hodiny a 2 minuty!!

V časovce do vrchu si udržel rekordní čas Honza Horák, který tvrdých 13 km do kopce ujel 27.3.2001 za 42 minut a 37 vteřin ...

Předělá ho?? Nechá se??

Zatím naprázdno vyznívá snaha Táni Lošťákové „předělat“ svého přítele Tomáše na horolezce. Tomáš se zatím nechal ukecat jenom na absolvování horolezecko cyklistického boje HOCYBOJ.

Vůni zpocených lezaček či magnézia, cinkání karabin a skob a skalám všeho druhu zatím nepodlehli..

(Na snímku Jirky Kudrnáče je Táňa s Tomášem ve společnosti horolezců v Dolním Žlebu..)

Rost'a Štefánek z Děčína přešel 9a!!

Rost'a Štefánek z Děčína přešel ve francouzské dírkovité oblasti Le Saussois cestu Festin de Pierres klasifikace 9a!! Rost'a sám cestu hodnotí spíše jako 8c+/9a. Kromě této cesty přešel v jižněji položeném St. Loup cestu La Vie L'universe klasifikace 8c. V současné době Rost'ovi patří 8. místo v žebříčku 8a.nu.

Fotografie od Lukáše Chalupického

Lukáš Chalupický z Teplic nám poslal několik pěkných fotografií zejména z Tisé a Bořně. Jako malou ukázkou vybíráme jednu z Bořně, na které je Jirka Cikán Novák z Ústí nad Labem v cestě Mladí starci vloni v listopadu.

Titulní stránka CAO News 3 bodovala...

Dlouhé debaty se mezi lezci vedly o fotografii z titulní stránky CAO News č. 3. (DiGiFoto © Ladislav Vörös). Musíme konstatovat, že fotografie je to opravdu špičková a jejímu autoru se skutečně podařilo. Na druhou stranu její provedení asi nebylo tím, co zvrhlíky horolezce tak fascinovalo! Příště budeme muset uvádět osvědčenou klauzuli:

Jakákoliv podobnost zobrazeného objektu s objektem úplně jiným je čistě náhodná...

Ivan Málek se chystá do hor

Po delší odmlce se opět chystá do hor Ivan Málek z Povrů. Měl by doplnit sestavu lezců z CAO Děčín, kteří mají v plánu kolmou, 900 metrů vysokou jižní stěnu Hoher Dachsteinu. Připomeňme, že Ivan prodělal křesť horami ve Vysokých Taurách, kde absolvoval výstup na Blauspitzci a hřebenem Stüdlgrat na GrossGlocker..

VÝROČÍ

KVĚTEN 2002

- 2.5. Milan Drásta
- 17.5. Jiří Chára
- 23.5. Miroslav Mišítk
- 26.5. Miroslav Bílek
- 30.5. Jan Švihnos

Všem oslavencům blahopřejeme a přeje hodně štěstí,
úspěchů a radosti...

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

I v květnovém čísle **CAO News** jsme ponechali rozsah čtrnácti stránek. Všem dopisovatelům děkujeme za příspěvky – jako vždy, co se nevešlo sem, otiskneme příště.

Jaro je tady, takže si užívejte sluníčka, přírody, lezení a nezapomínejte na cesty do kletru přibalit i reportérský zápisník!

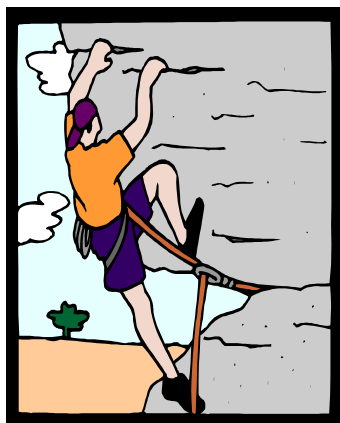
Redakční rada **CAO News**.

Jiří Chára, Jan Horák, Jiří Kudrnáč, Petr Štěpán

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

Není nutné vyhrát
ale zúčastnit se...

- Dachstein – 7. – 12.5. Jižní stěna Hoher Dachsteinu.
- 37. Zabilkův sraz horolezců v Labském údolí. 17.-19.5. Info Uher
- HOCYBOJ – Přichovice – Labská Stráň. Pořádá HO Bělá 24.-25.5.
- Bezmezná Mezná – hudební festival 24.-25.5. Info Chárová
- Sraz horolezců v Jetřichovicích 24.-

25.5. Info Štěpán

- Sraz horolezců v Roklici 31.5-2.6. Info Chára, Bělina

OKÉNKO

HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

- Sraz v Labském údolí (HO Děčín)
- 25.-26.5. Jetřichovický sraz HK Varnsdorf
- Modřanský tarzan – závody v olympijském šplhu
- 17.-30.5. Zájezd do Meteory (pořádá HO ALPIN H. Králové)

ČERVEN

- Sraz v Roklici (HK Česká Lípa)
- 29.6. Lužické sedmistovky – 7. ročník

V průběhu celého roku zůstává možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hodin.

Informace na tel.:

0413 / 373101, 370987, 373333 nebo mobil 0606 / 277274

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE SE BUDE KONAT VE STŘEDU 5. ČERVNA 2002 V RESTAURACI ZA VĚTREM V DĚČÍNĚ ŠKRABKÁCH. ZAČÁTEK SCHŮZE JE OD 18:00 HOD.

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY **CAO News** OD 17:45 HOD. NA PROGRAMU BUDE LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ. ALE TAKÉ PŘÍPRAVY NA ZÁJEZD DO ALP A MNOHO DALŠÍHO.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

V příštím čísle

- 2 První příběh z Principu Paralelní Přípravy od Červenáčka
- 2 Zprávy ze zájezdů do skalních oblastí a Alp
- 2 Nebudou chybět pravidelné rubriky a samozřejmě - mnoho dalšího.

Nezapomeň!

Příští číslo **CAO news** vychází již 5.6.2002!

Hrám zdar!

CAO News – Horolezecký časopis severočeského regionu – Vydává HO CAO Děčín – Pouze pro vnitřní potřebu oddílů – Sídlo redakce: CAO Děčín, Hrdinů 365, Děčín XXXII, 407 11, Czech republic, šéfredaktor Jiří Chára, tel.: 0737 137105, E-mail: chara@sbddecin.cz, webové stránky: <http://caodc.webpark.cz/>, CAO News online <http://cao-news.webpark.cz/>, - Sazba: Microsoft® Word 2000, Climbing – Adventure - Outdoors